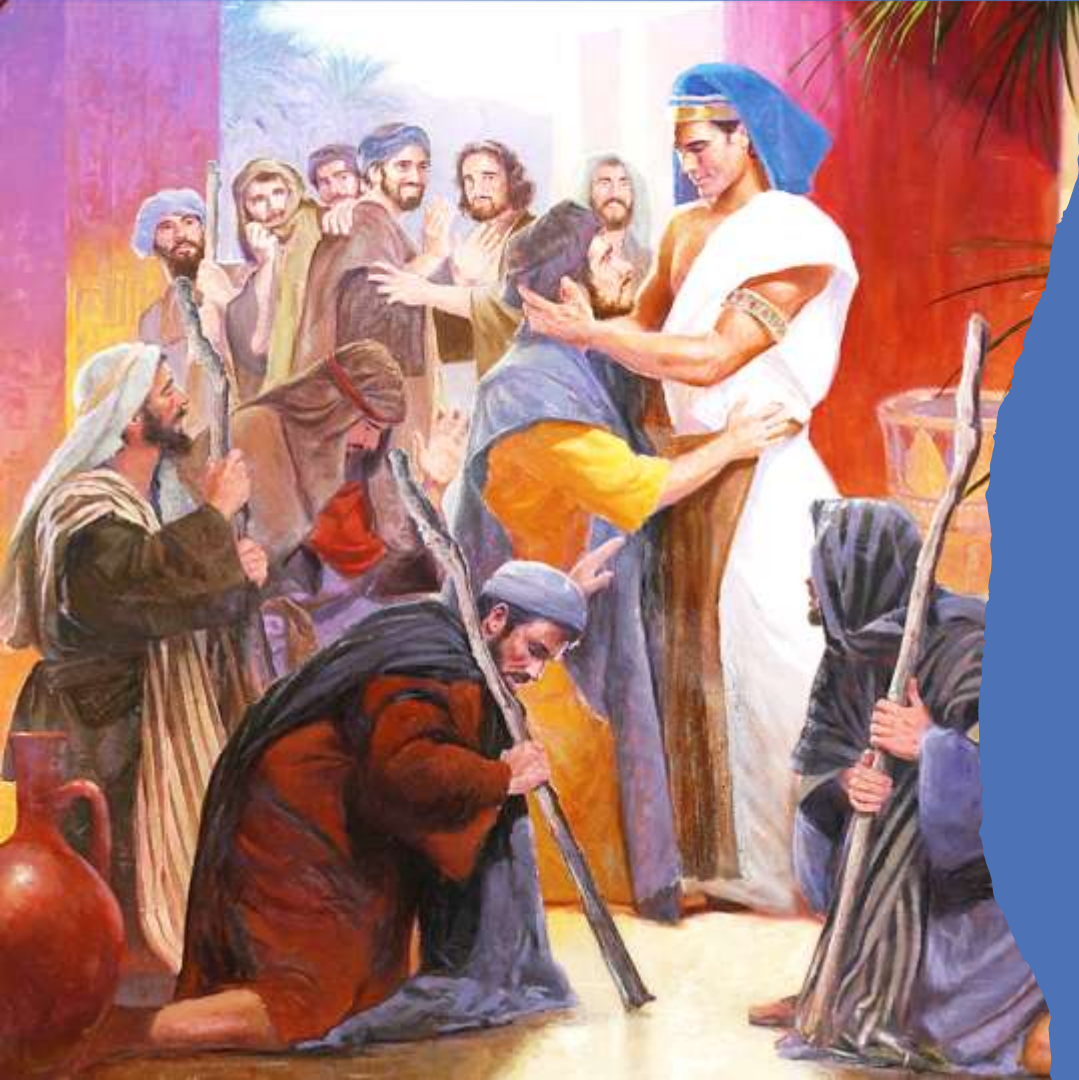


ODIHNĂ, RELAȚII ȘI VINDECARE

Studiul 7
pentru 14
august 2021





„Acum, nu vă
întristați și nu
fiți mâhniți că m-
ați vândut ca să
fiu adus aici, căci
ca să vă scap
viața m-a trimis
Dumnezeu
înaintea voastră.”

(Geneza 45:5)

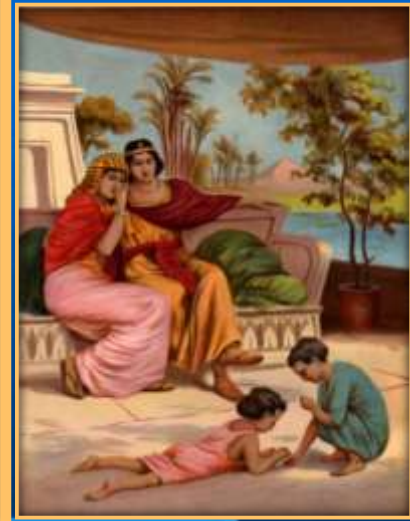
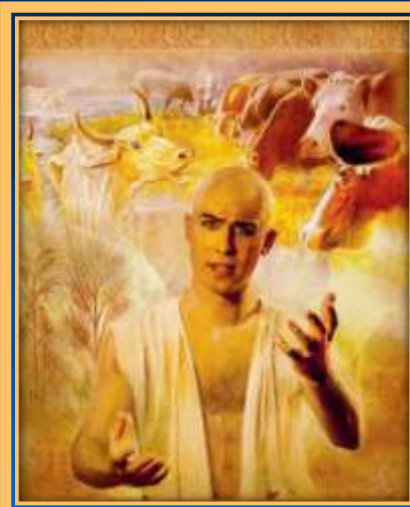
După eliberarea paharnicului, Iosif a mai petrecut doi ani în închisoare.

Când Faraon a avut niște vise ciudate, paharnicul și-a amintit de tânărul Iosif și i-a spus lui Faraon cum a interpretat corect visul său și pe cel al brutarului.

Iosif nu a pretins capacitatea de a interpreta visele, dar i-a dat toată gloria lui Dumnezeu: „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!” (Geneza 41:16).

El nu s-a limitat la interpretarea visului drept 7 ani de belșug urmați de 7 ani de foamete, ci a propus acțiunile care ar trebui urmate pentru a evita anii foametei.

Faraonul l-a promovat în funcția de prim-ministru și l-a căsătorit cu Asnat, cu care a avut doi fii: Manase și Efraim.

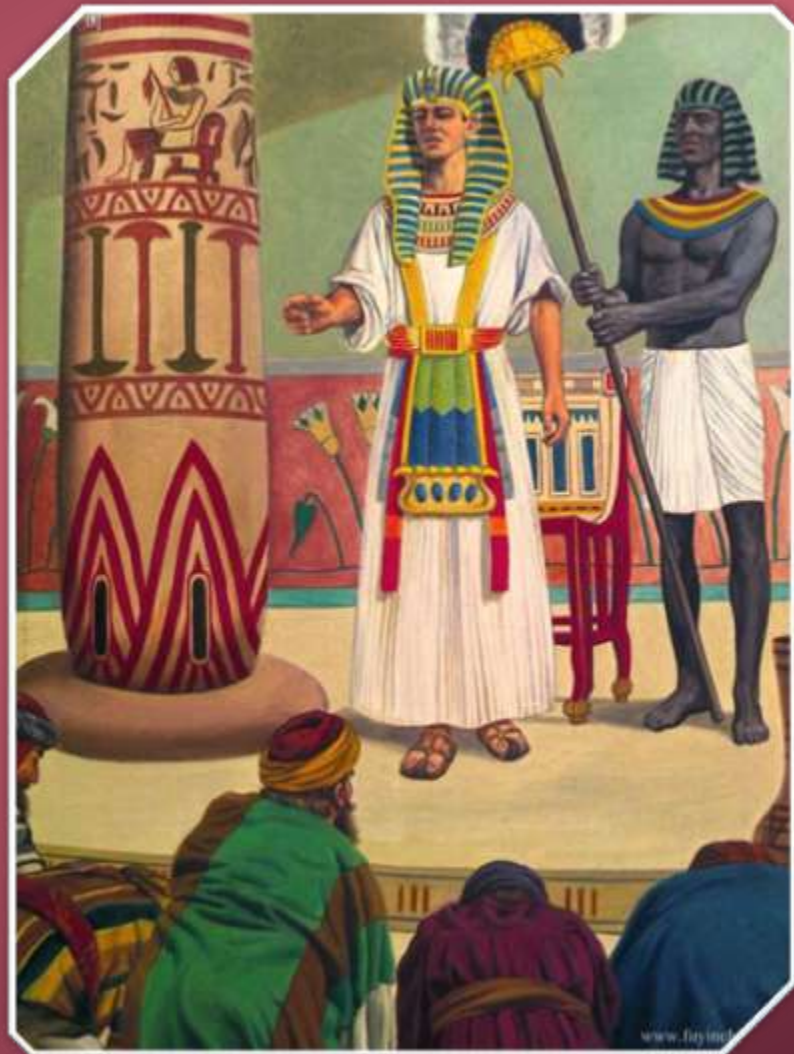


Povestea lui Iosif nu s-a încheiat când a obținut o viață de succes ca prim-ministru al Egiptului.

Când a început primul an de foamă, Iosif și-a confruntat trecutul. Frații săi erau în fața lui, dar în circumstanțe total diferite de ultima dată când s-au întâlnit.

În mâinile lui erau pedeapsa și iertarea. Pe care ai alege-o? Ce a stat la baza deciziei sale?

- A avut loc o schimbare?**
- Există pocăință?**
- Trebuie să iert?**
- De cine depinde iertarea?**
- Și după?**



A AVUT LOC O SCHIMBARE?

„Noi toți suntem fiii aceluiași om; suntem oameni de treabă, robii tăi nu sunt iscoade.” (Geneza 42:11)

enditnow[®]
Adventists Say No to Violence

Termină acum!

Advențiștii Spun NU violenței



Nu, nu erau spioni. Dar Iosif și-i amintea ca fiind plini de gelozie, invidioase, cu gânduri ucigașe și fratricide.

L-au tratat pe fratele lor Benjamin așa cum l-au tratat pe el? Cum îl tratau pe bătrânul lor tată?

Printre principiile biblice care guvernează viața lui Iosif se numără preocuparea pentru cei slabi sau neajutorați (Ex. 22:21-23; Lev. 19:14,32).

Abuzul în familie este mai grav, deoarece tinde să fie redus la tăcere. În niciun caz nu trebuie tolerat vreun tip de abuz fizic, sexual sau emoțional.

Din fericire, tatăl și fratele lui erau bine (Gen. 42:13). Situația se schimbase.

EXISTĂ POCĂINȚĂ?

„Ei au zis atunci unul către altul: „Da, am fost vinovați față de fratele nostru, căci am văzut neliniștea sufletului lui când ne ruga, și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta.” (Geneza 42:21)

Iosif își iertase deja frații. Povestea lui ar fi fost diferită dacă ar fi fost condus de ură și resentimente.

Cu toate acestea, el nu a fost dispus să-și reia relațiile de familie, riscând abuzuri suplimentare din partea fraților săi.

Fără să știe că Iosif îi putea înțelege, frații și-au deschis inimile și și-au arătat remușcările. 21 de ani de regrete!

Mai multe teste au pus capăt îndoielilor lui Iosif. În ciuda favoritismului clar arătat față de Benjamin, niciunul dintre frații săi nu a manifestat gelozie sau invidie pentru el, ci mai degrabă l-au protejat (Gen. 43:34; 44:33-34).



TREBUIE SĂ IERT?

„Atunci, Petru s-a apropiat de El și I-a zis: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” (Matei 18:21)



Dar dacă frații săi nu s-ar fi schimbat sau nu s-ar fi pocăit? Ar trebui să-i iert oricum?

Iertarea autentică alege să ierte pe ceilalți, chiar dacă nu merită, pentru că dragostea iertătoare a lui Dumnezeu vine la noi când nu o merităm.



Iertăm pentru că Dumnezeu ne-a iertat (Romani 4:7).

Iertarea ne eliberează de amărăciune, lasă trecutul în urmă și ne ajută să mergem mai departe cu dragoste și acceptare.

DE CINE DEPINDE IERTAREA?

„Dar Eu vă spun vouă, care Mă ascultați: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi.” (Luca 6:27-28)

Când cineva ne doare, simțim durere. Uneori, rănilor pot fi devastatoare. Putem avea inima frântă, amară și furioasă.

Ar trebui să păstrez toată acea ură și amărăciune până când infractorul îmi cere scuze? Iertarea este decizia mea, nu a celuilalt.



Ne putem întoarce la Dumnezeu în mânia noastră, chiar rugându-L să ne răzbune pentru ofensa noastră (Ps. 59:12-13; 69:23-24). Când ne-am lăsat resentimentele înaintea lui Dumnezeu, există o singură cale: iertarea.



Pe Cruce, Isus ne-a dat cel mai bun exemplu, rugându-se la Dumnezeu pentru călăii săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34).



ȘI APOI?

„Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr.” (Geneza 50:20)

În cele din urmă, a venit împăcarea familiei (Gen. 46:29). Totul părea perfect, dar timpul a arătat că mai sunt încă câteva răni de vindecat.

La moartea lui Iacov, remușcărilor și frica s-au întors în inimile fraților lui Iosif. Să fi fost iertarea fratelui lor sinceră (Gen. 50:15)?

De câte ori trebuie să iert aceeași greșeală? De câte ori este nevoie, până când rana se vindecă.

Iertarea lui Iosif nu s-a bazat pe propriile sale sentimente, ci pe principiile sale. El a iertat așa cum îl iertase Dumnezeu. El era conștient de planul lui Dumnezeu pentru viața sa (Gen. 50:50). Nu există loc pentru resentimente în planul lui Dumnezeu pentru viața noastră.



„Dumnezeu ne îndeamnă să arătăm și noi altora compasiunea pe care o manifestă El față noi. Cei impulsivi, cei mândri, cei răzbunători să privească la Cel care este blând și smerit cu inima, dus asemenea unui miel la tăiere, lipsit de gândul răzbunării, precum o oaie care nu scoate nici un sunet înaintea celor ce o tund. Să privească la Acela care a fost străpuns de păcatele noastre și împovărat de întristările noastre, și vor învăța să rabde, să suporte îndelung și să ierte.”